

Hükümsüzüm

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 05 Mayıs 2014

Mısralar kıvraniyor can çekişen kelimelerin hüsraniyla.

Yana yakıla ağlıyor güfteler, besteler.

Hüzün tırmalıyor kulakları tabii ki yüreği olanların kalbi ağlıyor geri kalan ahali şen kahkahalarıyla çınlatırken duvarları.

Irmaklar coştur eşliğinde bastırın sağanağın. Ne çok ağaç devrildi karşı konulmazlığında selin. Gözyaşı da sel olup dağlamakta yürekleri.

Yürek dediğin nedir ki bir avuç ama neler neler sığdırır, barındırır içinde...

Ne kadar hayal istersen ya da eşliğinde sevdanın köz olur kavrulur yürek dediğin.

Ya insan dediğin. Gülmekteyim artık ağlanacak halimize. Elden ne gelir ki. Son sürat taş kalpler hüküm vermişken eşliğinde çılgının neye yarar üzülp ah vah demek.

Nasıl da kırıcı insanoğlu ve bir o kadar vefasız.

Kimseler kalmadı işte sokaklarda. Sığındılar barınaklarına. Yuva demeye bin şahit gerek. Yuvada sevgi olur, şefkatin sıcaklığı ısıtır kalpleri.

Yumdum gözlerimi. Kapadım kulaklarımı. Mecburum hiç olmadığım kadar. Ne duymak ne de görmek istiyorum iç yakarışlarını çocukların. Şifa diliyorum bir yandan bir o kadar merhamet dileniyorum insanlık adına. Sevgi diliyorum Yaradan'dan yerini alması için nefret ve kinin.

Bir tek ben miyim sahnede rol alan. Kim varsa gizli saklı gelin ve el verin, el verelim birlikte.

İzbe yüreklerinizde ne muhafaza ediyorsunuz, hadi itiraf edin. O kadar da zor olmasa gerek sevgi adına sevda adına gönül vermek.

Sayırsız kere kim verdiyse gönlünü, kim çaldırdıysa kalbini hadi geçin sıraya.

Hani nerede gönül hırsızları? Hani nerede acıma duygusunu yitirmiş kalabalık.

Of, çok zor insan gibi insan olmak. Çok sıkıldım çok. Bir o kadar kendimden de gına geldi. Ne vardı bu denli sevecek?

Hani nerede sevdiklerim, çıkın gelin ve girin sıraya. Söz, yoklama yapmayacağım ne de sıra dayağından geçireceğim sizleri. Sadece dünya gözüyle görmek istiyorum sizi. Hadi çıkın da gelin.

Geçtim kendimden.

Bir o kadar geçtim ahvalimden.

Minicik bir yürek kaldıramaz bunca acıyı. Üstelik bir tek benim kalbim değil ki can çekişen.

Dün bir çocuk gördüm rüyamda. Öylesine yalnız ve çaresizdi ki. Ve derken kayıplara karıştı açtığımda gözlerimi. Hani nerede?

Keşke düşler gerçek olsa...

Ardından sen girdin rüyama. Tanıyamadım önce seni. Öyle ya hiç karşılaşmamıştık öncesinde.

Söyle neden görmezden geldin beni? O kadar mı çok nefret ediyorsun?

Çok sıkıldım. İsyanım tam da dilimin ucunda ama korkuyorum isyan etmeye. Edemem etmemeliyim de...

O çocuk kim bilir nerelerde hani rüyamda gördüğüm?

Kim bilir kimler nerelerde saklanıyor?

İyi de ben saklambaç oynamak istemiyorum artık. Yeteri kadar oynadım. Ne de körebe oynamak istiyorum.

Elim sende oyun arkadaşım. Hadi tut elimden ve çıkar beni bu dipsiz kuyudan. Çok karanlık ve o kadar sessiz ki. Bilirsin korkarım ben karanlıktan. Hadi gel ışığım ol hatta ben de ışığın olabilirim. Ya o çocuk...

Taktım işte; kimdi kim bilir ve kim bilir nerelerde?

Niye herkes kayıplarda?

Ya ben? Ben kendimi ezelden beri kaybetmişim de yeni farkına vardım.

Söyle, kimim ben hatta sen kimsin?

Çok sıkıldım. Ben oyun yaşımı çoktan geçtim. Şu çocuğu susturun artık. Hangi çocuk mu; içimde avaz avaz bağırın. Nedir bu çektiğim Tanrım...

Kimim ben, birileri söylesin artık...

Ya sen kimsin? Yoksa bir düş müydün hiç var olmamış?

Uyumak istiyorum. Ve uyanmamak...

Belki düşlerimde görürüm sizi...

Sakın ses etmeyin, korkutmayın içimdeki çocuğu ve beni de korkutmayın.

Belki kendimi de bulurum düşlerimde.

Kayboldum.

Herkes çoktan vermişken hükmünü ben bir o kadar hükümsüzüm...